ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΑΒ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

Ο αὐτοκίνητο τοῦ Ζεράρ περνοῦσε σὰν ἀστραπὴ τὰ καταπράσινα Νορμανδικὰ τοπεῖα. Σὲ λίγο θὰ φτάναμε στὴ Ντωβίλ...

—Ἔχεις νὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα ! μοῦ φώναξε ὁ Ζεράρ μιὰ στιγμή, κρατῶντας γερὰ τὸ τιμόνι. Λείπεις, μοῦ φαίνεται, σωστὰ τρία χρόνια ! Μά, μεῖνε ἥσυχος... Δὲν ἄλλαξε διόλου ἡ συντροφιά μας... Θὰ βρῆς ὅλους τοὺς παλιοὺς φίλους σου...

Κι' ἀλήθεια, ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἀγγλία μ' ἔκανε νὰ μείνω τρία ὁλόκληρα χρόνια μακριὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Βιαζόμουν λοιπὸν νὰ ξαναβρῶ τὴν εὔθυμη συντροφιά μου, ποὺ περνοῦσε στὴ Ντωβὶλ τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ Ζεράρ, προσέχοντας πάντα στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, ποὺ τὸν περνούσαμε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἐξακολούθησε :

—Θὰ ἔμαθες, βέβαια, τὴν περιπέτεια τῆς Βάντας... Ξέρεις, εἶνε πάντα ὄμορφη καὶ πάντα μυστηριώδης. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι ! Εἶνε ἕνα αἴνιγμα, φίλε μου... Κανεὶς μας δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ γιατί, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος της ! Καὶ τόσο ἄξαφνα !... Γιὰ ποιὸ λόγο ; Γιατί ; Μυστήριο !... Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶνε ἀκόμα πιὸ παράξενο, εἶνε ὅτι σώθηκε τὴν τελευταία στιγμή... Ναί ! Τὴν τελευταία στιγμή... Ἐκεῖ ποὺ τὴν εἴχαμε ξεγράψει πειά... Ἔπειτα ἔγινε καλὰ γρήγορα κι' εἶνε πάλι, ὅπως πρῶτα, τὸ πιὸ τρελλὸ κορίτσι τῆς συντροφιᾶς μας. Τί ρωμαντικὴ ψυχή, ἔ ; Νὰ φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος της !... Μὰ γιὰ ποιόν, Θεέ μου, γιὰ ποιόν ;

Ὁ Ζεράρ σώπασε κι' ἔκανε μιὰ ἀπότομη στροφή. Τ' αὐτοκίνητο σὲ λίγο σταμάτησε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου «Ρουαγιάλ».

Ἀπ' τὶς πρῶτες φίλες μας, ποὺ ἔτρεξαν νὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν, ἦταν κι' ἡ Βάντα. Ἡ Βάντα ! Δὲν εἶχε ἀλλάξει διόλου, τὸ «τρελλοκόριτσο» ! Εἶχε τὰ ἴδια γλυκὰ κι' ὀνειροπόλα μάτια καὶ τὰ ἴδια γελαστὰ καὶ δροσερὰ χεῖλη. Ἦταν μιὰ παράξενη κι' ἀνεξήγητη ὠμορφιά...

Ἡ συντροφιά μας ἦταν περίημη γιὰ τὶς τρέλλες της. Ὅταν μὲ ξαναεῖδε, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, μόνο ποὺ δὲν μὲ σήκωσε στὰ χέρια ! Ὅλοι θέλανε νὰ μάθοιν ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ μὲ ρωτοῦσαν μὲ ξεφωνητά, ποὺ μὲ σαστίζανε. Ἔπειτα, ὅταν ἡσύχασαν, ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τοὺς ρωτάω μὲ τὴ σειρά μου. Καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν ἄκουσα τόσο τοὺς φίλους μου, ὅσο καὶ τὶς φίλες μου, νὰ «χρονολογοῦν» τὶς ἀπαντήσεις τους ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας τῆς Βάντας.

—Ἦταν ἀκριβῶς τρεῖς μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν πιστολιὰ τῆς Βάντας... Νά, δυὸ βδομάδες περίπου ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα τῆς Βάντας... Μόλις εἶχε βγεῖ ἡ Βάντα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο...

Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι στὴν ἀρχὴ βρέθηκα σὲ δύσκολη θέση. Γέλοῦσαν λοιπὸν μ' ἐκείνη τὴν παράξενη τραγωδία τῆς φίλης μας ; Μὰ δὲν ἄργησα νὰ προσέξω ὅτι κι' ἡ Βάντα διασκέδαζε μαζύ τους, γι' αὐτὸ ποὺ ἐγὼ τὸ θεωροῦσα ὡς ἱεροσυλία. Γιατί ἀσφαλῶς κάποιος σοβαρὸς λόγος θὰ τὴν εἶχε ἀναγκάσει νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ ζωή της. Πῶς, λοιπόν, ἄφηνε νὰ γίνεται φάρσα αὐτὴ ἡ τραγωδία της ; Καὶ πῶς οἱ ἄλλοι ἔπαιζαν τόσο σκληρὰ μὲ τὸν πόνο της ; Ἴσως διως νὰ ἔχουν δίκηο, συλλογίστηκα. Ἂν ἡ Βάντα εἶχε ἀκόμα τίποτε μαῦρες ἰδέες στὸ κεφάλι της, θὰ ἤκαναν δίχως ἄλλο νὰ τὶς ξεχάσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ δὲν θὰ ἤθελα, παρὰ λίγες μέρες γιὰ νὰ λάβω μέρος κι' ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν κωμωδία...

Μοῦ ἦταν, ὡστόσο, ἀδύνατο ! Στὴν «πλάζ», στὸ τέννις, στὸ γκόλφ, τὸ βράδυ στὸ Καζίνο, ἑνοιωθα μιὰ παράξενη στενοχώρια δίπλα στὴ Βάντα. Δὲν μποροῦσα νὰ γελάσω μ' ἐκείνη τὴν παληὰ ἱστορία της. Κι' ἔκανα καλά, γιατί πρόσεξα ὅτι τὰ γέλια τῆς Βάντας ἦσαν ψεύτικα. Τὴν παρατηροῦσα κρυφὰ κι' ἔβλεπα κάποιον ἀδιόρατο πόνο μέσα στὰ τόσο γλυκὰ μάτια της. Εἶχε ἄραγε προσέξει κι' ἐκείνη τὶς ματιές μου ; Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι εἶνε ὅτι ἕνα βράδυ, ποὺ εἴχαμε προχωρήσει οἱ δυὸ μας πολὺ μπροστὰ ἀπ' τὴ συντροφιά, σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος τῆς παραλίας, ἡ Βάντα μοῦ εἶπε ἄξαφνα, μ' ἕνα μυστηριώδη τόνο στὴ φωνή :

—Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω. Ἂς προχωρήσοιμε πιὸ πέρα, στὰ σκοτεινά...

Ἡ Βάντα περπατοῦσε δίπλα μου, κι' ὅμως δὲν τὴν ἔβλεπα. Ἄκουγα μόνο τὴ φωνή της καὶ καταλάβαινα ὅτι ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι.

—Βαρέθηκα πειὰ νὰ παίζω αὐτὴ τὴν κωμωδία !... μοῦ εἶπε σὲ λίγο, μ' ἕνα πνιγμένο κλάμμα. Δὲν ἀντέχω ! Ἀρκετὰ γέλασα μὲ τὸν πόνο μου... Μὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ καταλάβῃ ! Ὅλοι τους προτιμοῦν νὰ μὲ κοροϊδεύουν, ἀντὶ νὰ προσέξουν καλύτερα τὴν τραγικὴ μοῖρα μου. Κι' ὅμως, δὲν αὐτοκτόνησα ψεύτικα ! Εἶχα κάποιο πολὺ σοβαρὸ λόγο, κάποια πικρία, ποὺ μ' ἀπογοήτευσε καὶ μ' ἔκανε νὰ βαρεθῶ τὴ ζωή.... Τί κέρδισα, ὡστόσο ; Ἡ ἀπόπειρά μου ἔγινε μιὰ κωμωδία, ποὺ διασκεδάζει τὸν κόσμο... Γιατί τώρα δὲν διαμαρτυρήθηκα ; Ὁ λόγος εἶνε ἁπλούστατος. Ἂν παραπονιόμουν, θὰ ἔπρεπε νὰ δώσω κάποια ἐξήγησι. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς φανερώσω τὸ μυστικό μου. Μὰ δὲν θέλησα.. Κι' ἔτσι μὲ τὴ σιωπή μου, κατάντησα ἕνα κωμικὸ πρόσωπο...

—Αὐτὴ ἡ ἀπόφασίς σας, Βάντα, εἶνε πιὸ ἡρωϊκὴ ἀπὸ τὸ θάρρος σας ν' αὐτοκτονήσετε... Τῆς εἶπα.

Τὸ χέρι της τότε στηρίχτηκε στὸ μπράτσο μου καὶ τὸ ἔσφιξε μ' εὐγνωμοσύνη. Ἔπειτα ψιθύρισε μέσα στὸ σκοτάδι ἕνα ὄνομα :

—Ζεράρ... Ἀγάπη μου ! Ἦταν γιὰ τὸ Ζεράρ... Μοῦ ἐξήγησε.

Γιὰ τὸ Ζεράρ ! Ἄ ! Ἐπιτέλους ! Ἀρχίζα νὰ ξεδιαλύνω τὸ μυστήριο. Ἡ Βάντα, λοιπόν, εἶχε ἀπαπειραθῆ ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ κεῖνον ποὺ τὴν κορόϊδευε περισσότερο ἀπ' ὅλους ; Τί τραγικὴ εἰρωνεία !

—Γιατί δὲν τοῦ κάνατε λόγο γιὰ τὴν ἀγάπη σας ; τὴν ρώτησα.

—Γιατί ; ψιθύρισε μὲ κάποια πικρία. Ἦταν ἄραγε γιὰ μένα ; Κι' ἐγὼ πάλι ἤμουν γιὰ κεῖνον ; Ὁ Ζεράρ δὲν πρόσεξε ποτὲ τὸ αἴσθημά μου. Εἶνε ἕνας ἐγωϊστής ! Δὲν συλλογίζεται τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα τὶς δουλειές του... Αὐτὸ εὐτυχῶς τὸ πρόσεξα γρήγορα κι' ἔτσι δὲν ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ τὸν παντρευτῶ. Προτίμησα νὰ δυστυχήσω μονάχα ἐγώ. Γιατί ἐκείνη ἡ μοιραία πιστολιὰ μ' ἔκανε δυστυχισμένη... Μὲ ξέγραψαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν κοριτσιῶν τῆς παντρειᾶς... Καταλαβαίνετε ; Εἶμαι μιὰ «κηλιδωμένη», ὅπως ἔλεγαν τὸν παληὸ καιρό...

—Εἶνε τὸ σημάδι τῆς σφαίρας ! μοῦ εἶπε ἡ Βάντα.

Τὸ φεγγάρι, ποὺ εἶχε βγεῖ τώρα ἀπ' τὰ σύννεφα, μᾶς φώτιζε μὲ τὶς ἀσημένιες ἀχτίδες του. Οἱ φίλοι μας λοιπὸν ξανάρχιζαν τὸ νυχτερινὸ μπάνιο τους...

Ἡ Βάντα στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της στὸ πρόσωπό μου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὶς σκέψεις μου. Ἔπειτα, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τράβηξε λίγο τὸ μαγιό της καὶ ξεσκέπασε περισσότερο τὸ στῆθος της.

—Νά, κυττάξτε !... μοῦ εἶπε μ' ἕνα πνιγμένο ἀναφυλλητό.

Πάνω ἀπὸ τ' ἀριστερὸ στῆθος, στὸ ἡλιοψημένο δέρμα της, εἶδα τότε μιὰ μικρὴ καὶ στρογγυλὴ κηλίδα.

—Εἶνε τὸ σημάδι τῆς σφαίρας... μοῦ ἐξήγησε ἡ Βάντα. Σιγὰ - σιγὰ θὰ σβύσῃ, μὲ τὸν καιρό... Μὰ ἐλᾶτε, πρέπει νὰ γυρίσοιμε πίσω...

Κι' ἀλήθεια, ἡ συντροφιά μᾶς φώναζε μὲ ὀρλιάσματα χαρᾶς κι' ἔρχόταν πρὸς τὸ μέρος μας. Μπροστὰ ἀπ' ὅλους ἔτρεχε ὁ Ζεράρ.

—Ἐμπρός, Βάντα ! ἔκανε λαχανιασμένος, μόλις ἔφταση. Ξέχασες λοιπὸν ὅτι σήμερα εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς αὐτοκτονίας σου ; Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τὴν γιορτάσοιμε μὲ μπόλικη σαμπάνια !...

—Τὸ ξέρω πολὺ καλά.... τοῦ ἀπάντησε ἡ Βάντα.

—Τότε λοιπὸν δρόμο γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο ! Ἡ σαμπάνια εἶνε δική μου ! Θέλησα νὰ ἐπέμβω, γιατί αὐτὴ ἡ κωμωδία καταντοῦσε ἀνυπόφορη, μὰ ἡ συντροφιὰ εἶχε παρασύρει κιόλας τὴ Βάντα στὸ ξενοδοχεῖο.

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἑτοιμάστηκαν ὅλα στὸ διαμέρισμα τοῦ Ζεράρ. Ἡ μποτίλλιες τῆς σαμπάνιας ἐπάγωναν στὰ δοχεῖα τους...

—Ὁρίστε... Τὸ γλέντι θὰ κρατήσῃ ὥς τὸ πρωΐ... φώναξε ὁλόχαρος ὁ Ζεράρ. Μά, γιὰ σταθῆτε... Ποῦ εἶνε ἡ ἡρωΐδα μας ; Τί γίνηκε ἡ Βάντα ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ ἀπὸ πάνω πάτωμα ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός. Ἔπειτα ἀκούσαμε ὅλοι μας μὲ φρίκη τὸ βαρὺ γδοῦπο ἑνὸς σώματος ποὺ πέφτει κάτω.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα σὰν τρελλός, ἀνέβηκα σὰν ἀστραπὴ τὴ σκάλα καὶ μπῆκα στὸ δωμάτιο τῆς Βάντας. Τὸ φῶς ἦταν ἀναμμένο. Ἀπάνω στὸ γυαλιστερὸ παρκέτο, μπροστὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη, εἶχε σωριαστεῖ ἕνα ματωμένο σῶμα. Ἦταν ἡ Βάντα ! Μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἤθελε νὰ ντυθῆ, εἶχε ἀνεβεῖ στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ φυτέψῃ πάλι μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος της, στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος, ποὺ εἶχε χτυπηθεῖ καὶ τὴν πρώτη φορά. Μὰ ἡ σφαῖρα τώρα εἶχε περάσει ἀπ' τὴν καρδιά, ἀπ' τὴ ραγισμένη καρδιά της, ποὺ εἶχε ματώσει ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Ζεράρ...

Ἀπὸ τότε, ἀπὸ ἐκείνη τὴν τραγικὴ νύχτα, δὲν ξαναμίλησα πειὰ στὸ φίλο μου γιὰ τὴ Βάντα. Ἤξερα καλὰ ὅτι αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ τελευταία της ἐπιθυμία. Κι' ἔπειτα, μήπως δὲν ἔφτανε μιὰ συμφορὰ ; Ἤμουν βέβαιος ὅτι ἂν φανέρωνα τὸ μυστικό της στὸ Ζεράρ, θ' αὐτοκτονοῦσε κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΑΒ